

HISTORIA WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ*

Bolesław ZAPOROWSKI

Politechnika Poznańska

e-mail: boleslaw.zaporowski@put.poznan.pl

Streszczenie: Przedstawiono historię Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej, począwszy od działającego od 1929 roku Wydziału Elektrycznego Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn i Elektrotechniki. Od 1945 roku Wydział Elektryczny funkcjonował w ramach Szkoły Inżynierskiej, a od 1955 roku w ramach utworzonej w tamtym roku Politechniki Poznańskiej.

Słowa kluczowe: Wydział Elektryczny Politechniki Poznańskiej, historia Wydziału.

1. WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY PWSB MiE W LATACH 1929-1945

Historia Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej bierze swój początek w 1929 roku. Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zarządzeniem z dnia 15 października 1929 roku zmienił nazwę działającej w Poznaniu, od 1919 roku, Państwowej Szkoły Budowy Maszyn na Państwową Wyższą Szkołę Budowy Maszyn i Elektrotechniki (PWSB MiE) i powołał Wydział Elektryczny, jako drugi Wydział Szkoły, obok istniejącego od 1919 roku Wydziału Budowy Maszyn [1]. Działalność dydaktyczną Wydział Elektryczny rozpoczął 1 lutego 1930 roku, czyli 90 lat temu. Powstanie Wydziału Elektrycznego PWSB MiE było odpowiedzią na zapotrzebowanie środowiska technicznego i gospodarczego Poznania i Wielkopolski. W Poznaniu jeździły już tramwaje i trolejbusy (Poznańska Kolej Elektryczna), pracowała radiostacja przy ul. Bukowskiej, pracowały trzy elektrownie: przy ul. Grobla, w Spółce Akcyjnej H. Cegielski oraz nowo uruchomiona w 1929 roku przy ul. Garbary. Prowadzona była rozbudowa sieci elektroenergetycznej. Należy podkreślić również, że Poznań był w 1929 roku organizatorem Powszechnej Wystawy Krajowej, słynnej PeWuKi. Godny podkreślenia jest również fakt, że już w 1928 roku powstało w Poznaniu Koło Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP), z przekształcenia Koła Elektrotechników Polskich, istniejącego w Poznaniu od 1919 roku. Aktywność członków Koła Stowarzyszenia Elektryków Polskich przyczyniła się między innymi do przekonania władz o konieczności kształcenia w Poznaniu kadr inżynierskich w dziedzinie Elektrotechniki, dla rozwijającego się miasta i powstającego w nim przemysłu.

W pierwszym okresie działalności Wydziału Elektrycznego PWSB MiE (1930–1939) studia trwały 3,5 roku. Pierwszy rok studiów był wspólny dla Wydziału

Budowy Maszyn i Elektrycznego. Dlatego już w dniu 20 stycznia 1932 roku mogła odbyć się obrona prac dyplomowych siedmiu pierwszych absolwentów Wydziału Elektrycznego PWSB MiE. Do 1939 roku prace dyplomowe obroniło 182 absolwentów Wydziału Elektrycznego PWSB MiE. Pierwszym absolwentem Wydziału Elektrycznego PWSB MiE był Zdzisław Bitner, który przedstawił pracę dyplomową na temat: „Opracowanie koncepcji sieci i zasilania energią elektryczną miasta dla ok. 600 tysięcy mieszkańców” [2]. Absolwenci PWSB MiE uzyskiwali tytuł technologa. W czasie studiów słuchacze odbywali praktykę w warsztacie mechanicznym Szkoły oraz dwumiesięczną praktykę przemysłową (w czasie wakacji). Tę ostatnią słuchacze organizowali sobie sami na podstawie umowy o pracę, między innymi w takich zakładach jak: H. Cegielski SA Poznań czy Wiepofama, Wielkopolska Odlewnia oraz Fabryka Narzędzi i Maszyn SA Poznań [2]. Studia na dwóch istniejących w tym czasie w Polsce politechnikach: Politechnice Warszawskiej i Lwowskiej oraz w Akademii Górniczej w Krakowie trwały 4 lata, a ich absolwenci uzyskiwali tytuł inżyniera. Przygotowanie do zawodu absolwentów PWSB MiE, podobnie jak absolwentów Warszawskiej Szkoły im. Wawelberga i Rotwanda (szkoły o podobnym statusie), oceniane było bardzo wysoko. Absolwenci byli chętnie zatrudniani w różnych zakładach i szybko awansowali. W PWSB MiE działała organizacja studencka Bratnia Pomoc, która prowadziła Dom Studencki, stołówkę oraz kiosk ze skryptami, pomocami naukowymi i artykułami papierniczymi [3]. Dekretem Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1947 roku wszystkim absolwentom PWSB MiE przyznano tytuł inżyniera.

W gronie wykładowców Wydziału Elektrycznego PWSB MiE byli: Zygmunt Butlewski, Stanisław Idźkowski, Bazyl Iwaniuk-Kowalczyk, Marian Jarkowski, Eugeniusz Jezierski, Stanisław Rejowicz, Jan Rybarski, Antoni Schoenhuber, Władysław Ślebodziński, Józef Węglarz i Wilhelm Zielonka. Pierwszym kierownikiem Wydziału Elektrycznego w latach 1930–1936 był Bazyl Iwaniuk-Kowalczyk, a od 1936 roku Wydziałem kierował Stanisław Rejowicz. Dyrektorem PWSB MiE w latach 1919–1930 był Wiktor Maćkowiak, w latach 1930–1936 Bolesław Orgelbrand, w latach 1936–1938 Tadeusz Świeżawski, a w latach 1938–1939 Stanisław Rejowicz [4].

W okresie okupacji niemieckiej działalność Szkoły była przerwana. Wykładowcy i słuchacze Wydziału Elektrycznego zostali rozproszeni. Wielu z nich spędziło lata okupacji w obozach koncentracyjnych.

*Artykuł oparty na książce „90-lecie Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej 1929-2019”, Poznań 2019, s. 9-18

2. WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ LATACH 1945-1955

PWSBMiE rozpoczęła ponownie działalność tuż przed zakończeniem II wojny światowej – w kwietniu 1945 roku. Minister Oświaty, dekretem z dnia 3 września 1945 roku, przekształcił PWSBMiE w Szkołę Inżynierską (SI) z wydziałami: Budownictwa, Elektrycznym i Mechanicznym. W wyniku starań środowisk NOT-owskich, obok Szkoły Inżynierskiej w 1950 roku powstała w Poznaniu Wieczorowa Szkoła Inżynierska (WSI), z wydziałami: Lądowo-Wodnym, Elektrycznym i Mechanicznym. Pierwszym dziekanem Wydziału Elektrycznego SI był Alojzy Kotecki, a Wydziału Elektrycznego WSI - Czesław Rukszto. W 1946 roku funkcję dziekana SI objął Józef Węglarz, absolwent politechniki w Gdańsku i pełnił ją do 1955 roku [5].

W latach 1945–1955 na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej kształcenie studentów odbywało się zarówno na kierunku „silnopiętrowym” (Elektrotechnika) w ramach specjalności: Elektrownie, Sieci elektryczne, Maszyny elektryczne, Instalacje elektryczne, Urządzenia elektryczne i Elektrotechnika przemysłowa jak i „słabopiętrowym” (Łączność, Telekomunikacja) w ramach specjalności: Radiotechnika, Teletechnika i Transmisja przewodowa. Pierwszymi wykładowcami Wydziału Elektrycznego SI i WSI byli: Bolesław Bielecki, Zygmunt Butlewski, Stanisław Idźkowski, Alojzy Kotecki, Franciszek Lipiński, Stanisław Olszewski, Jerzy Penkala, Stanisław Rejowicz, Jan Rybarski, Czesław Rukszto, Konrad Szukalski, Kazimierz L. Szymański, Antoni Schoenhuber, Józef Węglarz, Jan Zborowski, Wilhelm Zielonka i Roman Zimmerman. W 1951 roku na Wydziale Elektrycznym WSI podjął pracę Stefan Seidel, a 3 lata później, tj. w 1954 roku na Wydziale Elektrycznym SI. Bazę laboratoryjną dla Wydziału Elektrycznego SI stanowiły: Pracownia Maszyn Elektrycznych i Miernictwa Elektrycznego (kierownik Stanisław Rejowicz), Pracownia Radiotechniki (kierownik Roman Zimmerman), Pracownia Teletechniki (kierownik Władysław Szubert), Laboratorium Wysokich Napięć (kierownik Jan Zborowski) i Warsztat Elektryczny (kierownik Piotr Okrzos) [4].

W 1952 roku na Wydziale Elektrycznym wprowadzono katedralną strukturę organizacyjną i powołano katedry: Podstaw Elektrotechniki (kierownik Konrad Szukalski), Maszyn Elektrycznych (kierownik Józef Węglarz), Miernictwa Elektrycznego (kierownik Jerzy Penkala), Napędów Elektrycznych (kierownik Kazimierz L. Szymański), Urządzeń Odbiorczych i Nadawczych (kierownik Władysław Szubert), Sieci Elektrycznych (kierownik Jan Zborowski, od 1954 roku Stefan Seidel), Urządzeń Elektrycznych Wysokiego i Niskiego Napięcia (kierownik Bolesław Bielecki) oraz Katedrę Matematyki (kierownik Zygmunt Butlewski) [5].

3. WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY POLITECHNIKI POZNAŃSKIEJ LATACH 1955–2019

Na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 3 września 1955 roku, z połączenia Szkoły Inżynierskiej i Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, powstała w Poznaniu Politechnika Poznańska (PP) – uczelnia w pełni akademijska, która uzyskała uprawnienia do prowadzenia kształcenia studentów na poziomie magisterskim. Obok działalności dydaktycznej, która w latach 1930–1939 dominowała

w pracy Wydziału Elektrycznego PWSBMiE oraz w latach 1945–1955 Wydziału Elektrycznego Szkoły Inżynierskiej i Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, na Wydziale Elektrycznym PP zainicjowany został drugi nurt działalności akademickiej, czyli działalność naukowo-badawcza i kształcenie kadr naukowych. Pracownicy Wydziału uzyskali pierwsze stopnie naukowe doktora nauk technicznych: Tadeusz Puchałka (1956), który przeszedł na Wydział Elektryczny PP z Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie w lutym 1956 roku, oraz Leonard Łada-Czarnowski (1959), Stefan Seidel (1959), Zygmunt Szwaja (1961), Kazimierz L. Szymański (1961), Zdzisław Kachlicki (1962).

Od 1955 roku, decyzją Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, na Wydziale Elektrycznym PP studia były prowadzone tylko w ramach specjalności „silnopiętrowych”. Zlikwidowano natomiast kształcenie w ramach „słabopiętrowego” kierunku studiów. Wykładowcom Wydziału, którzy pełnili ważne funkcje w procesie dydaktycznym, nadano istniejące wtedy dla nauczycieli akademickich, stanowiska zastępców profesora. W 1955 roku otrzymali je: Bolesław Bielecki, Leonard Łada-Czarnowski, Jerzy Penkala, Stefan Seidel, Władysław Szubert, Konrad Szukalski, Kazimierz L. Szymański i Józef Węglarz. Uaktualniono również strukturę organizacyjną Wydziału, powołując katedry: Automatyki i Elektroniki Przemysłowej (kierownik Władysław Szubert), Elektryfikacji Rolnictwa (p.o. kierownika Stefan Biedroń), Fizyki (kierownik Alfons Zajączkowski), Maszyn Elektrycznych (kierownik Józef Węglarz), Miernictwa Elektrycznego (kierownik Jerzy Penkala), Napędów Elektrycznych (kierownik Kazimierz L. Szymański), Podstaw Elektrotechniki (kierownik Konrad Szukalski) i Sieci Elektrycznych (kierownik Stefan Seidel) [5].

Pierwszy tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego na Wydziale Elektrycznym PP uzyskał matematyk Zygmunt Butlewski (1956), a tytuły i w ślad za tym stanowiska docenta: Józef Węglarz (1957), Tadeusz Puchałka, Stefan Seidel i Władysław Szubert (1959) [5]. W 1961 roku na Wydział Elektryczny PP przeniósł się prof. Zbigniew Jasicki z Politechniki Śląskiej. W związku z tym w 1962 roku Katedra Sieci Elektrycznych została podzielona na dwie: Katedrę Elektroenergetyki, której kierownikiem został prof. Zbigniew Jasicki i Katedrę Urządzeń Elektrycznych i Wysokich Napięć, której kierownictwo objął prof. Stefan Seidel. W 1966 roku na Wydział Elektryczny PP przenieśli się doc. Stanisław Góra z Politechniki Gdańskiej i fizyk doc. Mieczysław Frąckowiak z Uniwersytetu im. M. Kopernika w Toruniu.

W 1963 roku Kazimierz L. Szymański, jako pierwszy pracownik naukowo-dydaktyczny Wydziału Elektrycznego PP, uzyskał stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej. W 1964 roku tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego uzyskał Stefan Seidel. Stan samodzielnej kadry naukowej na Wydziale Elektrycznym PP w połowie 1966 roku przedstawiał się następująco: profesorowie: Zygmunt Butlewski, Zbigniew Jasicki i Stefan Seidel oraz docenci: Mieczysław Frąckowiak, Stanisław Góra, Tadeusz Puchałka, Władysław Szubert, Kazimierz L. Szymański i Józef Węglarz. Stan ten pozwolił na wystąpienie z wnioskiem o uzyskanie przez Wydział Elektryczny uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika. Uprawnienia nadano Wydziałowi Elektrycznemu PP

w listopadzie 1966 roku. W dniu 26 kwietnia 1967 roku Rada Wydziału Elektrycznego PP nadała pierwszy stopień naukowy doktora nauk technicznych w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika pracownikowi Wydziału – Bolesławowi Zaporowskiemu.

Uzyskanie w 1968 roku przez doc. Józefa Węglarza tytułu naukowego profesora oraz przejście do Politechniki Poznańskiej prof. Artura Metala z Politechniki Szczecińskiej (1968), prof. Józefa Wąsowskiego z Politechniki Śląskiej (1968) i doc. Mirosława Dąbrowskiego z Politechniki Łódzkiej (1967), a także uzyskanie stopni naukowych doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika przez pracowników Wydziału: Mieczysława Banacha w Politechnice Warszawskiej (1968), Czesława Królikowskiego w Politechnice Łódzkiej (1968), Aleksandra Kordusa w Politechnice Śląskiej (1969), Zygmunta Szwałę w Politechnice Śląskiej (1969) i Antoniego Woźniaka w Politechnice Warszawskiej (1969), jak również uzyskanie w 1968 roku stanowisk docenta przez pracowników Wydziału: Stefana Biedronia, Bolesława Bieleckiego, Stanisława Grzybowskiego i Zbigniewa Steina, pozwoliło w 1969 roku na uzyskanie przez Wydział Elektryczny PP uprawnień do nadawania stopnia naukowego doktora habilitowanego w dyscyplinie naukowej Elektrotechnika. Pierwszy stopień naukowy doktora habilitowanego nauk technicznych Rada Wydziału Elektrycznego PP nadała w 1977 roku pracownikowi Wydziału – Janowi Węglarzowi.

W wyniku decyzji Władz Państwowych w 1970 roku została zmieniona struktura organizacyjna Wydziału na instytutową. W miejsce katedr powstały trzy Instytuty: Elektroenergetyki (którego pierwszym dyrektorem był Stefan Seidel i kolejno w latach 1975–1996 Czesław Królikowski, 1996–2019 Józef Lorenc, a od 2019 Zbigniew Nadolny), Elektrotechniki Przemysłowej (którego pierwszym dyrektorem był Mieczysław Banach i kolejno w latach 1981–1990 Zbigniew Stein, 1990–2002 oraz 2008–2019 Ryszard Nawrowski, 2002–2008 Konrad Skowronek, a od 2019 Wojciech Szwałę) oraz Automatyki (którego pierwszym dyrektorem był Antoni Woźniak i kolejno w latach 1981–1987 Zygmunt Szwałę i 1987–1988 Jan Węglarz). W 1974 roku na Wydziale Elektrycznym PP utworzony został czwarty instytut – Instytut Elektroniki (którego pierwszym dyrektorem był Artur Metal, w latach 1977–1981 Jarosław Gąszczak, a od 1981 roku Zdzisław Kachlicki).

Począwszy od lat siedemdziesiątych, w miarę rozwoju kadry naukowej i bazy laboratoryjnej, Wydział Elektryczny PP podjął kształcenie na nowych kierunkach studiów, związanych z naukami elektrycznymi, a mianowicie: na Telekomunikacji (od 1975 roku, kierunek ten w 1991 roku zmienił nazwę na Elektronika i Telekomunikacja), Informatyce (od 1976 roku) oraz na kierunku studiów nowatorskim w skali ogólnokrajowej – Automatyce i Robotyce (od 1988 roku). Tym samym po dwudziestu latach przerwy (1955–1975) na Wydziale Elektrycznym PP zostały wznowione studia na tak zwanych kierunkach „słaboprądowych” [3].

Równocześnie w latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych na Wydziale Elektrycznym były intensywnie rozwijane badania naukowe i kształcenie kadr naukowych nie tylko w jednej dyscyplinie naukowej – Elektrotechnice, ale również w dyscyplinach naukowych takich jak: Automatyka i Robotyka, Informatyka oraz Telekomunikacja.

Rys. 1. Poczet kierowników i dziekanów Wydziału [6]

Wielu pracowników naukowych Wydziału uzyskało stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego nauk technicznych oraz tytuły naukowe profesora. Stworzona została podstawa do uzyskania przez Wydział w 1988 roku

uprawnień do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w dyscyplinach naukowych: Automatyka i Robotyka oraz Telekomunikacja, a w 1991 roku również w dyscyplinie naukowej Informatyka. Od 1991 roku Wydział Elektryczny PP, jako jeden z nielicznych w kraju, posiadał uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w czterech dyscyplinach naukowych: Automatyce i Robotyce, Elektrotechnice, Informatyce oraz Telekomunikacji [3].

W ślad za rozwojem w zakresie działalności naukowo-badawczej i dydaktycznej następowały również zmiany w strukturze organizacyjnej Wydziału. W 1984 roku na Wydział Elektryczny został przeniesiony Ośrodek Informatyki (kierownik Zbigniew Kierzkowski), który do tego czasu był jednostką międzywydziałową. W 1985 roku Instytut Elektroniki zmienił nazwę na Instytut Elektroniki i Telekomunikacji (dyrektor Zdzisław Kachlicki, od 1989 roku Andrzej Dobrogowski). W 1988 roku Instytut Automatyki zmienił nazwę na Instytut Informatyki, Automatyki i Robotyki (dyrektor Jan Węglarz), a w 1990 roku na Instytut Informatyki (dyrektor Jan Węglarz) i powstał równocześnie Zakład Automatyki i Robotyki (kierownik Antoni Woźniak). W 1992 roku z połączenia Zakładu Automatyki i Robotyki oraz Ośrodka Informatyki powstała Katedra Automatyki, Robotyki i Informatyki (kierownik Antoni Woźniak, w latach 1996–1999 Janusz Stokłosa, a od 1999 roku Andrzej Kasiński).

W 2001 roku Instytutu Informatyki Wydziału Elektrycznego PP i Instytutu Inżynierii Zarządzania Wydziału Budowy Maszyn PP utworzyły nowy wydział w Politechnice Poznańskiej – Wydział Informatyki i Zarządzania. Na ten Wydział przeszło również kilkunastu pracowników Instytutu Elektrotechniki Przemysłowej, Instytutu Elektroniki i Telekomunikacji oraz Katedry Automatyki, Robotyki i Informatyki. W ślad za tym – na nowy Wydział Informatyki i Zarządzania z Wydziału Elektrycznego zostały przeniesione uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w dyscyplinie naukowej Informatyka. W 2002 roku Katedra Automatyki, Robotyki i Informatyki została przekształcona w Instytut Automatyki i Inżynierii Informatycznej (dyrektor Andrzej Kasiński, od 2016 roku – do chwili obecnej Paweł Drapikowski).

W 2003 roku na Wydział Elektryczny PP został przeniesiony Instytut Matematyki (dyrektor Jarosław Werbowski, od 2012 roku Ryszard Płuciennik), który od 1970 roku był jednostką międzywydziałową.

W 2006 roku Instytut Elektroniki i Telekomunikacji Wydziału Elektrycznego PP, z wyjątkiem Zakładu Metrologii, przekształcił się w kolejny nowy wydział w Politechnice Poznańskiej, a mianowicie Wydział Elektroniki i Telekomunikacji. Na nowy Wydział Elektroniki i Telekomunikacji zostały przeniesione z Wydziału Elektrycznego uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w dyscyplinie naukowej Telekomunikacja. W tym samym roku Instytut Elektrotechniki Przemysłowej zmienił nazwę na Instytut Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej (dyrektor Konrad Skowronek, od 2008 roku Ryszard Nawrowski), a w jego składzie znalazł się nowy Zakład Metrologii i Optoelektroniki (kierownik Anna Cysewska-Sobusiak, od 2017 roku Grzegorz Wiczyński). W 2017 roku Instytut Automatyki i Inżynierii Informatycznej zmienił nazwę na Instytut Automatyki, Robotyki i Inżynierii Informatycznej (dyrektor Paweł Drapikowski).

Od 2006 roku Wydział Elektryczny posiada uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora i doktora habilitowanego w dwóch dyscyplinach naukowych: Automatyce i Robotyce oraz Elektrotechnice. W 2018 roku Wydział Elektryczny, jako pierwszy Wydział Elektryczny w Polsce, uzyskał uprawnienia do nadawania stopni naukowych doktora w dyscyplinie naukowej Energetyka.

Funkcję dziekana Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej (od 1955 roku) pełnili kolejno: Stefan Seidel (1955–1956 i ponownie w latach 1958–1960), Konrad Szukalski (1956–1958), Józef Węglarz (1960–1969), Zbigniew Stein (1969–1977 i ponownie w latach 1990–1996), Aleksander Kordus (1977–1981), Aleksander Szaflarski (1981–1987), Bolesław Zaporowski (1987–1990 i ponownie w latach 1996–2002), Ryszard Nawrowski (2002–2008), Konrad Skowronek (2008–2013) i Zbigniew Nadolny (2013–2019).

Do 31 grudnia 2019 roku Wydział Elektryczny PP tworzyły następujące Instytuty: Elektroenergetyki (dyrektor Józef Lorenc, od 1 października 2019 roku Zbigniew Nadolny), Elektrotechniki Przemysłowej i Elektroniki Przemysłowej (dyrektor Ryszard Nawrowski, od 1 października 2019 roku Wojciech Szląg), Instytut Automatyki, Robotyki i Inżynierii Informatycznej (dyrektor Paweł Drapikowski) i Instytut Matematyki (dyrektor Ryszard Płuciennik).

Wśród 203 nauczycieli akademickich, zatrudnionych wtedy na Wydziale Elektrycznym PP, było: 15 profesorów tytularnych, 34 doktorów habilitowanych (w tym 8 na stanowisku profesora nadzwyczajnego) oraz 104 doktorów nauk technicznych i nauk matematycznych [7].

W roku akademickim 2019/2020 Wydział Elektryczny PP kształcił blisko 2600 studentów, w tym około 1860 na studiach stacjonarnych, w ramach pięciu kierunków studiów: Automatyka i Robotyka, Elektrotechnika, Energetyka, Informatyka oraz Matematyka w technice, a ponadto około 720 studentów na studiach niestacjonarnych, w ramach kierunków studiów: Automatyka i Robotyka, Elektrotechnika, Energetyka i Informatyka.

W latach 1967–2019 Rada Wydziału Elektrycznego PP, korzystając ze swoich uprawnień, nadała 483 stopni naukowych doktora nauk technicznych oraz 105 stopni naukowych doktora habilitowanego nauk technicznych.

Nauczyciele akademicy Wydziału Elektrycznego PP, w okresie 90-letniej jego historii, w wybranych specjalnościach naukowych, wnieśli znaczący wkład do rozwoju nauki w Polsce i na świecie. Dwóch profesorów Wydziału Elektrycznego PP było członkami Polskiej Akademii Nauk (PAN): Mirosław Dąbrowski, członek korespondent PAN (1989–2013) i Jan Węglarz, członek rzeczywisty PAN (od 1991 roku członek korespondent PAN, od 1998 roku członek rzeczywisty PAN, od 2001 roku profesor Wydziału Informatyki PP). Nauczyciele akademicy Wydziału Elektrycznego PP byli i są członkami wielu krajowych i międzynarodowych towarzystw i organizacji naukowych. Między innymi są członkami komitetów PAN w obecnej kadencji (2020–2024): Komitetu Elektrotechniki PAN (Andrzej Demenko, Paweł Idziak, Wojciech Szląg, Rafał Wojciechowski, Krzysztof Zawirski i Bolesław Zaporowski) oraz Komitetu Problemów Energetyki PAN (Bolesław Zaporowski). Wydział Elektryczny PP w swojej 90-letniej historii wniósł również wielki wkład w rozwój Politechniki Poznańskiej. Dokonania i osiągnięcia pracowników Wydziału Elektrycznego PP w zakresie działalności naukowo-badawczej, dydaktycznej

i rozwoju bazy laboratoryjnej były podstawą powstania funkcjonowania do 31 grudnia 2019 roku trzech wydziałów uczelni: Elektrycznego, Informatyki oraz Elektroniki i Telekomunikacji (na łączną liczbę dziesięciu wydziałów Uczelni). Głównym źródłem osiągnięć i sukcesów Wydziału była przede wszystkim kadra pracowników naukowo-dydaktycznych, która rozwijając badania naukowe i prowadząc na wysokim poziomie zajęcia dydaktyczne, przyczyniała się do jego rozwoju. Ważnym elementem sprzyjającym rozwojowi Wydziału Elektrycznego PP była atrakcyjność prowadzonych na Wydziale kierunków studiów takich jak: Automatyka i Robotyka, Informatyka, Elektronika i Telekomunikacja, czy Elektrotechnika, a w ostatnich latach również Energetyka. Powodowała ona podejmowanie na Wydziale Elektrycznym PP studiów przez bardzo uzdolnionych maturzystów w obszarze nauk ścisłych. Najlepsi z uzdolnionych i pracowitych studentów pozostawali na Wydziale jako asystenci. Uzyskiwali w stosunkowo młodym wieku stopnie naukowe doktora i doktora habilitowanego oraz tytuły profesora i przyczyniali się tym do rozwoju Wydziału.

W związku z wprowadzeniem nowych dyscyplin naukowych, w Politechnice Poznańskiej z dniem 1 stycznia 2020 roku, została zmieniona wydziałowa struktura organizacyjna. Instytuty, działające do 31 grudnia 2019 roku na Wydziale Elektrycznym PP, weszły w skład nowych wydziałów, a mianowicie: Instytut Elektrotechniki i Elektroniki Przemysłowej, Instytut Automatyki, Robotyki i Inżynierii Informatycznej oraz Instytut Matematyki w skład Wydziału Automatyki, Robotyki i Elektrotechniki, a Instytut

Elektroenergetyki w skład Wydziału Inżynierii Środowiska i Energetyki.

4. BIBLIOGRAFIA

1. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 15.10.19129 r. w sprawie nadania statutu Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu. DU nr 12, poz. 164, 1929, s. 492-498.
2. Wydział Elektryczny Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu we wspomnieniach absolwentów. Pod red. A. Szaflarskiego, Materiały Historyczno-Metodyczne nr 20, Wyd. Politechniki Poznańskiej, Poznań, 1987.
3. Zaporowski B.: Wydział Elektryczny Politechniki Poznańskiej. Kwartalnik Stowarzyszenia Absolwentów Politechniki Poznańskiej „Absolwent”, nr 20, 2000.
4. Politechnika Poznańska i wcześniejsze uczelnie techniczne w Poznaniu. Pod red. W. Dembeckiej, Wyd. Politechniki Poznańskiej, Poznań, 1976.
5. Stein Z.: O sprawach minionych Wydziału Elektrycznego. Politechnika Poznańska, Materiały Historyczno-Metodyczne nr 17, Wyd. Politechniki Poznańskiej, Poznań, 190, s. 7-19.
6. 90-lecie Wydziału Elektrycznego Politechniki Poznańskiej 1929-2019, AR COMPRIINT, Poznań 2019.
7. Informatory i składy osobowe Politechniki Poznańskiej z lat akademickich od 1960/1961 do 2019/2020. Wyd. Politechniki Poznańskiej.

HISTORY OF ELECTRICAL ENGINEERING FACULTY OF POZNAŃ UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

The paper presents a 90-year history of the Poznań University of Technology (PUT) Faculty of Electrical Engineering, in three periods: 1929–1939, as the Faculty of Electrical Engineering at the Government Higher School of Machine Construction and Electrotechnics (Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki), 1945–1955, as the Faculty of Electrical Engineering of the School of Engineering (Szkoła Inżynierska), and 1955–2019, as the PUT Faculty of Electrical Engineering. Between 1929 and 1939, students of the Faculty of Electrical Engineering at the Government Higher School of Machine Construction and Electrotechnics were trained in Electrotechnics and graduated with the degree of technologist. Between 1945 and 1955, the Faculty of Electrical Engineering of the School of Engineering offered courses in Electrotechnics and Electronics, subsequently granting its graduates the degree of engineer. Between 1955 and 2019, the PUT Faculty of Electrical Engineering offered teaching in: Electrotechnics, Automatics and Robotics, IT, as well as Telecommunication and Power Engineering. Its graduates left the university as Masters of Science and Engineering (M.Sc. Eng). Irrespective of teaching the PUT Faculty of Electrical Engineering has been active in research and academics' training since 1955. The Faculty gained the right to grant doctoral degrees in 1966, and habilitation degrees in science in 1969.

Keywords: Poznan University of Technology Faculty of Electrical Engineering, history of the faculty.